

Declarația Manhattan: Un apel la conștiința creștină

Emisă pe 20 noiembrie 2009

Prefață

Creștinii sunt moștenitorii unei tradiții de 2000 de ani în proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu, căutarea dreptății în societate, combaterea tiraniei și ajutorarea cu compasiune a celor săraci, asupriți și în suferință.

În timp ce recunoaștem pe bună dreptate imperfecțiunile și lipsurile instituțiilor și comunităților creștine din toate veacurile, afirmăm moștenirea acelor creștini care au apărut vieți nevinovate prin salvarea copiilor aruncați la gropile de gunoi din cetățile romane, denunțând în mod public susținerea pe care Imperiul o acorda omorării copiilor. Ne amintim cu reverență de acei creștini care și-au sacrificat viața rămânând în cetățile romane și încercând să-i îngrijească pe bolnavi și pe muribunzi în timpul molimelor, și pe cei ce au preferat să moară în circuri decât să se lepede de Domnul lor.

După ce triburile barbare au invadat Europa, mănăstirile creștine au păstrat nu numai Biblia, ci și literatura și arta culturii occidentale. Creștinii au cei ce au combătut răul sclaviei: edictele papale din veacurile 16 și 17 au deplâns sclavia, excomunicându-i pe cei ce se îndeletniceau cu comerțul de sclavi; creștinii evanghelici din Anglia, în frunte cu John Wesley și William Wilberforce, au pus capăt sclaviei în țara lor. De asemenea, creștinii sub conducerea lui Wilberforce au format sute de organizații pentru a-i ajuta pe săraci, pe întemnițați și pe copiii care munceau legați de mașini.

În Europa, creștinii au combătut pretențiile divine ale regilor și au luptat cu succes pentru instaurarea domniei legii și a echilibrului între puterile statului, ceea ce a făcut posibilă democrația modernă. Și în America, femeile creștine au stat în fruntea mișcării pentru dreptul de vot. Marile cruciade pentru drepturi civile din anii 1950 și 1960 au fost conduse de creștini care proclamau Scripturile și care afirmau slava chipului lui Dumnezeu în fiecare faptură umană, fără a ține cont de rasă, religie, vârstă sau clasă socială.

Aceeași dedicare față de demnitatea umană i-a condus pe creștini în ultima vreme și în lupta împotriva practicii dezumanizante a traficului de persoane și sclaviei sexuale, îngrijind de asemenea pe cei bolnavi de SIDA în Africa și implicându-se în numeroase alte cauze ale drepturilor omului – de la asigurarea apei curate în țările în curs de dezvoltare la construirea de locuințe pentru zeci de mii de copii rămași orfani în urma războaielor, bolii și discriminării de sex.

Asemenea celor ce au mers înaintea noastră în credință, noi, creștinii de astăzi suntem chemați să propovăduim Evanghelia harului, să apărăm demnitatea intrinsecă a ființei umane și să luptăm pentru binele comun. Fiind credincioasă chemării sale, chemarea la ucenicie, Biserica poate, prin slujirea aproapelui, să-și aducă o contribuție profundă la binele public.

Declarație

Noi, în calitate de creștini ortodocși, catolici și evanghelici, ne-am adunat în New York, începând cu 28 septembrie 2009, pentru a face următoarea declarație pe care o semnăm ca persoane, nu ca reprezentanți ai organizațiilor noastre, dar vorbind către și din partea comunităților noastre. Lucrăm împreună în ascultare de unicul Dumnezeu adevărat, Dumnezeuul întreit al sfințeniei și dragostei, Care ne-a răscumpărat și prin a cărui răscumpărare suntem chemați laolaltă cu credincioșii din toate veacurile și toate popoarele pentru a căuta și apăra binele tuturor celor care îi poartă chipul. Dăm această declarație în lumina adevărului care este întemeiat pe Sfânta Scriptură, pe bunul-simț al omului (el însuși, din punctul nostru de vedere, un dar de la un Dumnezeu binefăcător) și pe însăși natura ființei umane. Chemăm pe toți oamenii de bună credință, credincioși și necredincioși deopotrivă, să judece cum se cuvine și să ia aminte în mod critic la cele prezentate aici de noi care, alături de Sf. Pavel, facem acest apel de conștiință către toți înaintea lui Dumnezeu.

În timp ce întreaga preocupare morală creștină, inclusiv grija specială pentru cei săraci și vulnerabili, fac obiectul atenției noastre, suntem cu precădere îngrijorați de faptul că astăzi, în țara noastră, viața celor nenăscuți, a celor cu handicap și a celor vârstnici este grav amenințată; de faptul că instituția căsătoriei, deja afectată de promiscuitate, infidelitate și divorț, este în pericol de a fi redefinită pentru a face loc unor ideologii la modă; de faptul că libertatea religiei și dreptul la conștiință sunt grav amenințate de cei care doresc să folosească instrumente de constrângere pentru a-i obliga pe credincioși să facă compromisuri cu convingerile lor fundamentale.

Întrucât sanctitatea vieții umane, demnitatea căsătoriei ca uniune între un bărbat și o femeie, și libertatea de conștiință și religie sunt principii fundamentale ale dreptății și binelui comun, suntem nevoiți, prin prisma credinței noastre creștine, să vorbim și să lucrăm întru apărarea lor. În această declarație, afirmăm: 1) demnitatea profundă, inerentă și egală a fiecărei ființe umane ca făptură creată după chipul lui Dumnezeu și având drepturi inerente la demnitate și viață egală; 2) căsătoria ca uniune conjugală între un bărbat și o femeie, întemeiată de Dumnezeu chiar de la creație și înțeleasă de-a lungul timpului la fel de către de credincioși și necredincioși ca fiind cea mai importantă instituție a societății și; 3) libertatea religioasă, care se întemeiază pe trăsăturile lui Dumnezeu, exemplul lui Hristos, și pe libertatea și demnitatea inerentă a ființei umane creată după chipul lui Dumnezeu.

Suntem creștini care ne-am adunat, trecând peste liniile istorice ale diferențelor ecleziale, pentru a ne afirma dreptul – și, mult mai important, a răspunde obligației noastre – de a vorbi și acționa în apărarea acestor adevăruri. Ne angajăm unii față de alții și față de frații noștri de credință că nici o putere omenească, fie ea culturală sau politică, nu ne va determina să tăcem sau să ne complăcem. Este de datoria noastră să proclamăm Evanghelia Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos în deplinătatea ei, la timp și nelatimp. Să ne ajute Dumnezeu să nu ne abatem de la această datorie.

Viața

„A făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie.” Geneza 1:27

„Eu am venit ca viață să aibă și din belșug s-o aibă.” Ioan 10:10

Chiar dacă simțământul public se mișcă într-o direcție pentru viață, observăm cu durere că la nivelul autorităților prevalează o ideologie pro-avort. Mulți din administrația actuală vor să legalizeze avortul în orice fază de dezvoltare a fătului, vrând să facă avortul disponibil pe cheltuiala contribuabililor. Majoritatea reprezentanților din ambele camere ale Congresului au poziții pro-avort. Curtea Supremă, a cărei infame decizii din procesul Roe contra Wade din 1973 i-a lipsit pe nenăscuți de protecția legii, continuă să considere avortul la alegere ca un drept constituțional fundamental, deși a susținut ca și constituționale unele restricții la adresa avortului. Președintele declară că dorește să reducă „nevoia” de avort – un scop laudabil. Dar tot el s-a angajat să facă avortul mai ușor și mai accesibil prin eliminarea legilor care interzic finanțarea de la guvern, care cer perioade de așteptare pentru femeile care vor să facă avort și care prevăd înștiințarea părinților cu privire la avorturile făcute de minori. Eliminarea acestor importante și eficiente legi pro-viață nu face altceva decât să sporească semnificativ numărul de avorturi la cerere, prin care sunt distruse viețile foarte multor copii înainte de naștere. Dedicarea noastră față de sfințenia vieții nu este o chestiune de loialitate partizană, ci afirmăm că în cei 36 de ani de la Roe contra Wade, oficiali aleși și reprezentanți ai ambelor partide politice majore au fost complici la susținerea a ceea ce Papa Ioan Paul al II-lea a numit a fi „o cultură a morții”. Facem apel al toți oficialii țării noastre, aleși și numiți, să protejeze și să slujească fiecărui membru al societății noastre, inclusiv celor marginalizați, fără glas și vulnerabili din rândul nostru.

O cultură a morții în mod inevitabil devalorizează viața în toate stadiile și condițiile ei, prin promovarea concepției că viețile care sunt imperfecte, imature sau neconvenabile pot fi aruncate la gunoi. Așa cum a fost prevăzut de multe persoane cu spirit vizionar, devalorizarea vieții care a început cu avortul a devenit acum o metastază. De exemplu, cercetările care au loc cu distrugerea embrionului uman și finanțarea publică a acestora sunt azi promovate în numele științei, pentru crearea de tratamente și remedii pentru diferite boli și afecțiuni. Președintele și mulți reprezentanți din Congres favorizează extinderea cercetărilor pe embrioni, cu includerea finanțării din bani contribuabililor a așa-numitelor „clonări terapeutice”. Acest lucru la duce la o producție industrială de embrioni umani care vor fi uciși în scopul producerii de celule stem și țesuturi adaptate genetic. La celălalt capăt al vieții, o mișcare tot mai amplă, care promovează sinuciderea asistată și eutanasia „voluntară”, amenință viețile vârstnicilor neajutorați și a oamenilor cu handicap. Noțiuni eugenice, cum ar fi doctrina *lebensunwertes Leben* („viață nevrednică de viață”) au fost pentru prima dată lansate în anii 1920 de către intelectualii din saloanele elitelor din America și Europa. Îngropate în uitare după ororile de la jumătatea veacului al douăzecilea, ele revin acum din morți. Singura deosebire este că aceea că acum doctrinele eugenice se ascund în spatele unui limbaj al „libertății”, „autonomiei” și „alegerii”.

Vom fi uniți și neobosiți în eforturile noastre de a anula dreptul de a ucide, care a început cu abandonarea către avort a celor nenăscuți. Vom lucra, așa cum am făcut-o întotdeauna, pentru a aduce ajutor, mângâiere și îngrijire femeilor însărcinate neajurate

și celor afectate de avort, așa cum vom sta hotărâți și împotriva ideii greșite și degradante cum că ar fi în interesul femeii să-șiucidă în mod voluntar copiii nenăscuți. Mesajul nostru este și va fi mereu acela că răspunsul adevărat, omenesc și cu adevărat creștin la sarcinile problemă este iubirea și grija pentru mamă și copil deopotrivă.

Un martor creștin, cu adevărat profetic, îi va chema cu insistență pe toți cei înzestrați cu putere trecătoare să împlinescă prima menire a autorităților, aceea de protejarea a celor slabi și vulnerabili împotriva atacurilor violente, și să facă aceasta fără favoritisme, părtinire sau discriminare. Biblia ne cheamă să-i apărăm pe cei ce nu se pot apăra și să vorbim pentru cei ce nu pot vorbi pentru sine. Astfel, îi apărăm și vorbim pentru cei nenăscuți, pentru cei cu handicap și pentru cei ce au nevoie de ajutor. Ceea ce Biblia și bunul simț arată clar, aceea arătăm și noi clar. Trebuie să fim gata să apărăm, chiar cu riscuri și costuri pentru noi înșine și pentru instituțiile noastre, viața fraților și surorilor noastre în orice etapă de dezvoltare și în orice situație.

Îngrijorarea noastră nu se limitează la națiunea noastră. Pe tot globul, asistăm la cazuri de genocid și „curățare etnică”, la incapacitatea de ajutorare a celor suferinzi ca victime nevinovate ale războiului, la neglijarea și abuzarea copiilor, la exploatarea muncitorilor vulnerabili, la traficul cu carne vie, la abandonarea celor vârstnici, la oprinare și discriminare rasială, la persecutarea creștinilor de orice credință și la incapacitatea de a face pași necesari pentru stoparea răspândirii bolilor care pot fi prevenite, cum ar fi SIDA. Vedem aceste tragedii ca decurgând din aceeași pierdere a simțului demnității umane și a sfințeniei vieții care ține în mișcare industria avorturilor și mișcarea pentru sinucidere asistată, eutanasiu și clonare umană pentru cercetări biomedicale. Potrivit eticii noastre dintotdeauna, propovăduim iubirea și viața pentru toți oamenii, în orice situație.

Căsătoria

„A zis Adam: ‚Iată, aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi ‚femeie’, pentru că este luată din bărbatul său’. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup.” Geneza 2:23-24

„Taina aceasta mare este; iar eu zis în Hristos și în Biserică. Astfel și voi, fiecare să-și iubească femeia ca pe sine însuși; iar femeia să se teamă de bărbat.” Efeseni 5:32-33

În Scriptură, crearea bărbatului și a femeii și unirea lor într-un singur trup ca soț și soție, este cea mai mare realizare din creația lui Dumnezeu. În transmiterea vieții și creșterea copiilor, bărbații și femeile uniți prin căsătorie au privilegiul de a fi parteneri cu însuși Dumnezeu. Căsătoria este deci prima instituție a societății omenești, instituția pe care se sprijină toate celelalte instituții omenești. În tradiția creștină, vorbim despre căsătorie ca despre „sfânta căsătorie” pentru a arăta că este o instituție creată de Dumnezeu și binecuvântată de Hristos prin participarea Lui la nunta din Cana Galileii. În Biblie, Dumnezeu însuși binecuvântează și acordă căsătoriei cea mai înaltă prețuire.

Vasta experiență umană ne confirmă că căsătoria este instituția autentică și cea mai importantă pentru menținerea sănătății, educației și bunăstării tuturor oamenilor dintr-o societate. Acolo unde căsătoria este respectată și unde există o cultură a căsătoriei, fiecare are de câștigat – în primul rând soții, copiii lor, comunitatea și societatea din care fac parte. Acolo unde cultura căsătoriei începe să se erodeze, apar diverse patologii sociale care nu întârzie să se manifeste. Din nefericire, în ultimii zeci de ani am fost martorii unei erodări grave a culturii căsătoriei chiar în țara noastră. Probabil cel mai

elocvent și mai alarmant indiciu este numărul copiilor născuți în afara căsătoriei. Acum mai puțin de 50 ani, procentul era sub 5%. Astăzi, este peste 40%. Societate noastră și în special zonele cele mai sărace și mai vulnerabile, unde numărul copiilor născuți în afara căsătoriei este mult peste media națională, plătește un preț imens în termeni de delincvență, abuz de droguri, crimă, detenție, lipsa de speranță și disperare. Alți indicatori sunt coabitarea sexuală nemaritală larg răspândită și rata foarte mare a divorțurilor.

Mărturisim cu tristețe că creștinii și instituțiile noastre prea adesea au eșuat lamentabil în afirmarea instituției căsătoriei și în oferirea către lume a unui model al adevăratei căsătorii. În măsura în care prea repede am îmbrățișat cultura divorțului și am rămas tăcuți față de practicile sociale care subminează demnitatea căsătoriei, ne căim și îi chemăm pe toți creștinii să facă întocmai.

Pentru a întări familiile, trebuie să încetăm a mai lăuda promiscuitatea și infidelitatea și să restabilim printre semenii noștri un sentiment de profundă frumusețe, taină și sfințenie a iubirii maritale loiale. Trebuie să îndreptăm politicile greșite care contribuie la slăbirea instituției căsătoriei, inclusiv ideea discreditată a divorțului unilateral. Trebuie să lucrăm în domeniile juridic, cultural și religios pentru a sădi în tânăra generație o înțelegere solidă a ceea ce este căsătoria, ce cere aceasta și de ce merită angajamentul și sacrificiile pe care le fac soții credincioși.

Impulsul de a redefini căsătoria pentru a recunoaște relațiile între persoane de același sex și relații multiple este mai degrabă un simptom decât o cauză a erodării culturii căsătoriei. Aceasta reflectă pierderea înțelegerii sensului căsătoriei așa cum este el exprimat prin legea civilă și religioasă și prin tradiția filozofică care a contribuit la modelarea legii. Însă, este foarte important să ne opunem acestui impuls, căci cedarea ar însemna abandonarea șansei de a restabili înțelegerea corectă a căsătoriei și, odată cu aceasta, speranța de reclădire a unei culturi sănătoase a căsătoriei. Aceasta ar valida conceptul fals și distructiv că căsătoria este doar romantism și alte satisfacții pentru adulți, fără nici un cuvânt despre procreare și caracterul și valoarea unică a faptelor și relațiilor a căror înțeles este modelat prin capacitatea lor de a genera, promova și proteja viața. În comuniunea maritală și creșterea copiilor (care, ca dar al lui Dumnezeu, sunt rodul dragostei conjugale a părinților lor), descoperim motivele profunde și beneficiilor legământului marital.

Recunoaștem că există persoane predispuse la comportamente și relații homosexuale și poliamoroase, așa cum există și persoane predispuse la alte forme de comportament imorale. Manifestăm compasiune față de aceștia; îi respectăm ca ființe umane care posedă aceeași demnitate profundă, inerentă și egală; avem respect față de bărbații și femeile care se luptă, deseori cu prea puțin ajutor, pentru a rezista ispitei de a ceda unor dorințe pe care ei, nu mai puțin decât noi, le găsesc nefirești. Suntem alături de ei, chiar și atunci când cad. Și noi, nu mai puțin decât ei, suntem păcătoși care ne-am îndepărtat de la menirea așezată de Dumnezeu vieților noastre. Noi, nu mai puțin decât ei, avem mereu nevoie de răbdarea, dragostea și iertarea lui Dumnezeu. Chemăm pe toți creștinii să se împotrivescă imoralității sexuale și, în același timp, să se înfrâneze de la condamnarea cu dispreț a celor ce cad. Respingerea păcatului, deși fermă, nu trebuie să devină niciodată o respingere a păcătoșilor. Pentru că fiecare păcătos, indiferent de păcatele sale, este iubit de Dumnezeu, care nu caută pieirea noastră, ci mai degrabă schimbarea inimilor noastre. Iisus îi cheamă pe toți cei care s-au abătut de la calea virtuții la „o cale mult mai bună”. Ca ucenici ai Lui, cu dragoste vom ajuta pe oricine care aude chemarea și dorește să îi răspundă.

Recunoaștem că sunt oameni sinceri care nu sunt de acord cu noi, cu învățătura Bibliei și cu tradiția creștină în ceea ce privește moralitatea sexuală și natura căsătoriei. Unii, care se implică în relațiile homosexuale și poliamoroase, fără îndoială că privesc uniunea lor ca fiind una conjugală. Aceștia nu înțeleg că căsătoria este posibilă doar datorită complementarității sexuale dintre un bărbat și o femeie și că împărțirea generală, pe mai multe niveluri a vieții, așa cum este căsătoria, include o uniune trupească de felul celei care unește biologic pe soț și soție într-o unitate reproductivă. Aceasta pentru că trupul nu este un instrument extrinsec al ființei umane, ci este parte a realității personale a ființei umane. Ființele umane nu sunt doar centre de conștiință sau emoții, sau minte, sau intelect care locuiește în trupuri impersonale. Ființa umană este o unitate dinamică a corpului, minții și sufletului. Căsătoria este ceea ce un bărbat și o femeie întemeiază atunci când, depărtându-se de toți ceilalți și luându-și un angajament pe viață, încep să-și împartă viața la orice nivel al făpturii - biologic, emoțional, rațional, spiritual – pe baza unui angajament care este validat, completat și reafirmat prin relația sexuală bazată pe dragoste, în care soții devin un singur trup, nu într-un sens metaforic, ci prin îndeplinirea împreună a condițiilor comportamentale ale procreării. De aceea în tradiția creștină, și istoric în dreptul occidental, căsătoriile consumate nu se pot anula din motive de infertilitate, chiar dacă natura relației conjugale este modelată și structurată prin orientarea ei intrinsecă către procreație.

Înțelegem că mulți dintre semenii noștri, inclusiv unii creștini, cred că definiția istorică a căsătoriei ca uniune dintre un bărbat și o femeie este o negare a egalității și a drepturilor civile. Ei nu știu ce să răspundă la afirmația că ei sau alții nu ar avea nimic de pierdut dacă legea ar acorda statutul de căsătoriți pentru doi bărbați sau două femei care trăiesc împreună într-un parteneriat sexual. La urma urmei, acest lucru nu le-ar afecta căsătoria, nu-i așa? La o cercetare mai atentă, argumentul că legile care guvernează un tip de căsătorie nu vor afecta alte tipuri nu stă în picioare. Dacă acesta dovedește ceva, dovedește foarte multe: ideea că statutul juridic al unui set de relații conjugale nu afectează alte tipuri de relații nu doar că constituie un argument pentru parteneriatele homosexuale, dar poate fi folosită cu aceeași putere și pentru parteneriatele poliamoroase, familiile poligame și chiar pentru frați și surori adulți care trăiesc în relații incestuoase. Ar trebui recunoscute și acestea, ca drepturi egale sau civile, ca familii legale, fără nici un efect asupra altor relații? Nu. Adevărul este că căsătoria nu este ceva abstract sau neutru pe care legea îl poate defini și redefini pentru a face pe plac celor puternici și influenți.

Nimeni nu are dreptul civil de a-i fi tratată relația neconjugală ca o căsătorie. Căsătoria este o realitate obiectivă – o uniune consimțită între soț și soție – și este de datoria legii să o recunoască și să o susțină, în numele dreptății și al binele public. Dacă însă nu reușește să facă aceasta, se produc niște rele sociale. În primul rând, este pusă în pericol libertatea religiei celor pentru care aceasta este o chestiune de conștiință. În al doilea rând, sunt încălcate drepturile părinților prin faptul că în școli sunt folosite programe de viață familială și educație sexuală pentru a-i învăța pe copii că este modern a recunoaște ca și „căsătorii” niște relații despre care mulți părinți cred că sunt nemaritale și imorale. În al treilea rând, este afectat binele societății civile atunci când însăși legea, prin funcția ei pedagogică, devine un instrument de erodare a înțelegerii adevărate a căsătoriei, de care depinde în mod vital dezvoltarea culturii căsătoriei în orice societate. Cu părere de rău, găsim că astăzi suntem departe de a avea o cultură a căsătoriei. Dacă însă începem acest proces foarte important de reformulare a legilor noastre pentru a reclădi o astfel de cultură, ultimul

lucru pe care ni-l permitem este să redefinim căsătoria și să includem în legile noastre o definiție falsă a căsătoriei.

De aceea, din dragoste (nu „animus”) și dintr-o preocupare prudentă pentru binele comun (nu „prejudecat”), ne angajăm să lucrăm neîncetat pentru a păstra definiția juridică a căsătoriei ca fiind uniunea dintre un bărbat și o femeie și de a reclădi cultura căsătoriei. Am putea oare, noi creștinii, să facem altfel? Biblia ne învață că căsătoria este o parte importantă din legământul creației lui Dumnezeu. Într-adevăr, uniunea dintre soț și soție reflectă legătura dintre Hristos și Biserica Sa. Și, așa cum Hristos, din dragostea Sa, s-a dat pe Sine pentru Biserică într-o jertfă desăvârșită, așa și noi, din dragoste, suntem gata să facem orice sacrificiu pentru a apăra această comoară de neprețuit care este căsătoria.

Libertatea religioasă

„Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate.” Isaia 61:1

„Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu!” Matei 22:21

De-a lungul veacurilor, lupta pentru libertatea religioasă a fost lungă și grea, dar nu este o idee nouă și nici un eveniment recent. Natura libertății religioase își are temelia în însuși caracterul lui Dumnezeu, Dumnezeu care este cel mai bine cunoscut prin viața și lucrarea lui Iisus Hristos. Hotărâți să-L urmați pe Iisus cu credințioasă în viață și în moarte, primii creștini au privit la modul în care a avut loc întruparea: „A trimis Dumnezeu pe Hristos, după cum gândesc unii, ca pe un tiran care seamănă teroare și teama? Nu, ci în blândețe și smerenie, pentru că constrângerea nu este atributul lui Dumnezeu” (Epistola către Diognet 7:3-4). Astfel, dreptul la libertatea religioasă își are fundamentul în exemplul lui Hristos și în însăși demnitatea persoanei umane create după chipul lui Dumnezeu - o demnitate, așa cum au proclamat fondatorii noștri, inerentă fiecărei ființe umane și care fi cunoscută de toți pe calea rațiunii.

Creștinii mărturisesc că numai Dumnezeu este Domnul conștiinței. Imunitatea față de coerciția religioasă este piatra de temelie a unei conștiințe libere. Nimeni nu trebuie să fie obligat să îmbrățișeze o anumită religie împotriva voinței sale, nici cei credincioși nu trebuie să fie opriți de a i se închina lui Dumnezeu după cum le dictează conștiința și nici să-și exprime în mod deschis și public convingerile religioase din adâncul inimii. Ceea ce este valabil pentru indivizi este adevărat și pentru comunități religioase.

Este o ironie faptul că cei care astăzi afirmă dreptul la uciderea celor nenăscuți, a vârstnicilor și a celor handicapați și, de asemenea, dreptul la practicarea unor comportamente sexuale imorale, dar și dreptul de a avea relațiile bazate pe aceste practici recunoscute și binecuvântate prin lege – aceste persoane care afirmă aceste „drepturi” sunt deseori în avangarda celor care sunt gata să calce în picioare libertatea altora de a-și exprima atitudinea religioasă și morală față de sfințenia vieții și demnitatea căsătoriei ca uniune conjugal între un soț și o soție.

Noi vedem aceasta, de exemplu, în efortul de a slăbi sau elimina clauzele de conștiință și, ca urmare, de a constrânge instituțiile pro-viață (inclusiv spitalele și clinicile afiliate religioase) și pe medicii, chirurșii, asistente și alți profesioniști din domeniul sănătății, care sunt pro-

viață, să accepte avorturile și, în unele cazuri, chiar să facă sau să participe la avorturi. Vedem aceasta în folosirea legilor anti-discriminare pentru forțarea instituțiilor religioase, firmelor și prestatorilor de servicii de diferite feluri, să se conformeze unor activități pe care le consider profund imorale sau să-și înceteze activitatea. De exemplu, după impunerea judecătorească a căsătoriilor între persoanele de același sex în Massachusetts, Catholic Charities a ales, cu mare rețineră, să-și închidă activitatea veche de un secol, de plasare a copiilor orfani în familii bune, decât să se supună unei decizii judecătorești de a încredința copiii unor perechi de homosexuali, ceea ce reprezenta o încălcare a învățăturii morale catolice. În New Jersey, după adoptarea unor „uniuni civile” cvasi-maritale, unei instituții metodiste i s-a anulat scutirea legală de impozite după ce a refuzat, pe motive de conștiință, să permită folosirea unei săli proprii pentru contractarea de uniuni homosexuale. În Canada și în unele țări europene, clerici creștini au fost persecutați pentru propovăduirea normelor biblice împotriva homosexualității. Noile legi americane împotriva incitării la ură creează condiții pentru niște practici asemănătoare și aici.

În ultimele decenii, un număr tot mai mare de cazuri juridice au indicat o scădere a respectului față de valorile religioase în mass-media, în mediul academic și la nivelul autorităților, ceea ce a generat restricții privind exercitarea liberă a religiei. Considerăm aceasta a fi o evoluție îngrijorătoare, nu doar pentru că amenință libertatea individuală garantată oricărei persoane, indiferent de religia sa, dar și pentru că amenință binele comun și cultura libertății pe care se bazează sistemul nostru republican de guvernământ. Restricțiile cu privire la libertatea de conștiință sau la capacitatea de a angaja oameni care împărtășesc aceeași credință sau convingeri morale în instituții religioase, de exemplu, subminează viabilitatea structurilor intermediare ale societății, apărătorul esențial împotriva autorității agresive a statului, conducând astfel la un despotism subtil asupra căruia, în mod profetic, a avertizat de Tocqueville¹. Dezintegrarea societății civile este un preludiv la tiranie.

În calitate de creștini, luăm în serios sfatul Bibliei de a respecta și asculta de autorități. Credem în lege și în domnia legii. Recunoaștem datoria de a ne supune legilor, fie că ne plac sau nu, exceptând cazul în care ele sunt vădit nedrepte sau le cer celor ce trebuie să le respecte să facă un lucru nedrept sau imoral. Scopul biblic al legii este să mențină ordinea și să asigure dreptatea și binele comun; însă, legile care sunt nedrepte – mai ales cele care îi obligă pe cetățeni să facă lucruri nedrepte – mai degrabă subminează și nu slujesc binelui comun.

Privind înapoi la primele zile ale Bisericii, creștinii au refuzat să facă compromisuri cu proclamarea Evangheliei. În Faptele Apostolilor capitolul 4, lui Petru și Ioan li s-a poruncit să înceteze propovăduirea. Răspunsul lor a fost: „Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut și am auzit”. De-a lungul veacurilor, Creștinismul a învățat nu doar că nesupunerea civilă este permisă, ci uneori și necesară. Nu există o apărare mai elocventă a drepturilor și îndatoririlor ce țin de conștiința religioasă decât cea oferită de Martin Luther King Jr. în „Scrisoare din închisoarea Birmingham”. Scriind dintr-o perspectivă explicit creștină și citând scriitorii creștini ca Augustin sau Aquina, King arată că legile drepte înalță și înobilează ființa umană, pentru că ele își au rădăcina în legea morală a cărei sursă primară este însuși Dumnezeu. Legile nedrepte duc la degradarea

¹ Alexis de Toqueville, *Democracy in America*.

ființei umane. În măsura în care ele nu invocă nici o altă autoritate decât voința omului, ele nu au puterea de a obliga conștiința. Dorința lui King de a merge mai bine la închisoare decât să respecte legi nedrepte a fost exemplară și inspiratoare.

Întrucât onorăm dreptatea și binele comun, nu ne vom conforma cu nici un decret care ar impune instituțiilor noastre să participe la avorturi, la cercetări în care se distrug embrioni, la sinucidere asistată și eutanasiu sau la orice alte acțiuni împotriva vieții; nu ne vom supune nici unei legi menite a ne forța să binecuvântăm parteneriate sexuale imorale, să le tratăm ca pe căsătorii sau echivalent al acestora, sau să ne abținem de a proclama adevărul, așa cum îl cunoaștem, cu privire la moralitate și imoralitate, căsătorie și familie. Vom da întru totul și fără șovăire Cezarului ce este al Cezarului, dar nici într-un caz nu vom da Cezarului ce este al lui Dumnezeu.

Comitetul de redactare

Robert George
Profesor de Jurisprudență, Princeton University

Timothy George
Profesor, Beeson Divinity School, Samford University

Chuck Colson
Fondator, Chuck Colson Center for Christian Worldview (Lansdowne, VA)

* * *

Traducere din limba engleză după textul original care poate fi vizualizat, alături de lista semnatărilor, la adresa <http://www.manhattandeclaration.org>.